

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 210.

Tredie Session.

100de Møde.

Tredagen den 12te Marts.

(Forts.)

Bjerring: Jeg tør maaskee forvente ved tredie Behandling at faae en Udtalelse derom af det ærede Ministerium, og i den Forventning skal jeg ikke stille noget Ændringsforslag i den Retning til tredie Behandling.

Premierministeren: Ja, det vil sikert skee.

Da Ingen videre ønskede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved

1) Lovforslagets § 3 (See Anhang Nr. 86, Sp. 1298—99.)

vedtoges eenstemmigt med 36 Stemmer.

2) Lovforslagets § 4 (See sammesteds Sp. 1299.)

vedtoges eenstemmigt med 34 Stemmer.

Derefter fattes Lovforslagets § 5 under Forhandling, men da Ingen ønskede at yttre sig, skred man strax til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 5 (See sammesteds Sp. 1300—1301.)

vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

Derefter fattes Sagens Dvergang til 3die Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

Formanden: De Ændringsforslag, som ønskes stillede til 3die Behandling, maa jeg bede afgivne inden imorgen Aften.

Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer første Behandling af Forslag til den anmeldte Adresse til Hans Majestæt Kongen. — Landstingsmanden for Bornholm har Ordet.

Krabbe: Som den, til hvem det er overdraget at motivere det foreliggende Forslag, som flere ærede Landstingsmænd i Forening med mig have tilladt os at indbringe,

og hvori den Bekymring og Mangel paa Tillid udtales, hvormed Folket seer Ledningen af Fædrelandets Fremtid i det nærværende Ministeriums Hænder, skal jeg i fuld Bevidsthed om Sagens Alvor og Betydningen af det Skridt, som vi have tilladt os at foreslaae, og som efter vor Overbevisning vil finde sin Berettigelse i den Holdning, det høitærede Ministerium har indtaget ligeoverfor Rigsdagen, udbede mig det høitærede Kongs Tilladelse til at gaae noget, dog ikke meget langt tilbage i Tiden, nemlig til den 28de Januar 1852, som bragte os den kgl. Kundgjørelse, der indeholder et Omrids af Ordningen af de til Monarchiet hørende Statsdeles indbyrdes Forhold til hinanden, — en Ordning, som efter Ministeriets egen Udtalelse ikke var Danmark paatvungen af fremmede Magter, men som det høitærede Ministerium frivilligt havde tilraadet Hs. Majestæt Kongen som den, det fandt gavnligst for Landet. Det høitærede Thing vil mindes, med hvilken Bekymring og Misstemning denne kongelige Kundgjørelse blev modtaget i Thinget, hvis tidligere udtalte Forhaabninger derved bittert stufedes, og at den fremkaldte en Interpellation til Ministeriet, der gik ud paa at anmode Ministeriet om at meddele Thinget de Dplysninger, som maatte retfærdiggjøre Meddelelsen om Ordningen af Statsdelenes Forhold til hinanden. Disse Dplysninger har det høitærede Ministerium erklæret ikke at kunne meddele nærværende Rigsdag, da Underhandlingerne endnu ikke ere bragte tilende. Men det er heller ikke denne Omstændighed, som har fremkaldt Adressen, der ogsaa omtaler den kongelige Kundgjørelse som et Actstykke, som et Kongebud, der maa og skal gennemføres. Det er ikke det, der er skeet, ikke det, der ikke kan forandres, men det er det, der skal skee, som har